

[Sigsgaard.]

for så kunne man sige: ja men han får dog i hvert fald valuta for den store skat, han betaler. Men tit er det jo omvendt: den fattige kommune må brandskatte sine dårligt stillede indbyggere og har alligevel svært ved at yde blot den mest nødvendige service. Den rige kommune kan med en meget lempelig beskatning give borgerne langt mere, hvis den vil. Det allermost uhyggelige er, at denne udvikling er selvforstærkende: den rige kommune, som jo er rig, fordi dens borgere er velhavende, prøver på at bevare sin privilegerede stilling ved at sørge for, at det overvejende bliver velhavere, der flytter til kommunen, og det kan ske ved at udstykke eksklusive villagrunde i stedet for at opføre etageboliger. Allerede i kraft af den lave skatteprocent bliver byggegrundene dyrere i de rige kommuner og forbeholdes dermed velplacerede folk. På den måde bliver den pågældende rige kommune stadig rigere. Jævnt stillede og dårligt stillede henvises på den måde til de fattige kommuner, som nemt derved bliver endnu fattigere. Der er altså en tendens til, at man deler befolkningen op i velstillede og mindre velstillede; de velstillede sender vi hen, hvor der er skov og strand og dejligt at være og billigt og alt det dér, og de mindre velstillede kan så flytte ud i de mere triste og dyre områder med måske endda en dårligere service. Det er en skandaløs politik.

Den nuværende ordning inklusive regeringens byrdefordelingsforslag — for de retter jo ikke så forfærdelig meget op på det, de retter noget op på det, rigtigt, men der vil stadig væk være kommuner, hvor skatten i hvert fald er dobbelt så høj som i andre kommuner — er simpelt hen et stykke klassepolitik vendt imod de jævnt og dårligt stillede, og jo før det bliver lavet om, jo bedre er det selvfølgelig.

VS er enig med socialdemokratiet om, at regeringens byrdefordelingsreform ikke duer. F. eks. i hovedstadsområdet, men også mange andre steder, vil den ikke mindske forskellene væsentligt og i hvert fald slet ikke give det ensartede grundlag, som er nødvendigt. Derfor støtter vi socialdemokratiets forslag, men jeg må samtidig beklage, at socialdemokratiet ikke har fundet frem til, hvad de vil med udligningen, helt

klart og præcist. Hvad er målet? Måske har man fundet frem til det, men det fremgår ikke af forslaget.

Jeg mener, at der kun kan være tale om ét mål, nemlig at alle landets borgere stilles lige. Derfor må det tilstræbes, at kommunernes skattegrundlag pr. indbygger simpelt hen bliver det samme, sådan at alle skatteydere med ens indkomst kommer til at betale samme kommuneskat for samme serviceniveau, for samme ydelsesniveau. Forskelle i skattegrundlag bør kun forekomme, hvor de er begrundet i væsentlige forskelle i kommunale udgiftsbehov. F. eks. må kommuner med mange ældre eller mange børn have tilført et ekstraordinært skattegrundlag. Målet må altså være lighed for alle landets borgere, og udligningen må for at sikre kommunernes dispositionsfrihed ske over skattegrundlaget og under hensyn til udgiftsbehov. Det mener jeg må være målet, og det ville være rart at få klarhed over, om socialdemokratiet er enig i denne målsætning, og, hvis man ikke er det, hvad man da sætter sig som mål.

Så siger regeringspartierne ordførere: dette kan ikke gennemføres — hr. Niels Helveg Petersen stod og sagde det før. Det kan man vel ikke for alvor mene. Hvis vi ikke med databehandlingsteknik, dygtige teknikere osv. er i stand til at stille landets borgere lige for loven, hvad skal så hele teknikken egentlig til? Selvfølgelig kan man skabe ligheden, det er udelukkende et spørgsmål, om man vil.

Ud over målsætningen savner jeg i socialdemokratiets forslag en opfordring til regeringen om at tage byrdefordelingsforslagene af bordet — nu er det sagt her af hr. Krog Hansen, men jeg så gerne, det havde fremgået af forslaget; jeg ved, man mener det, og at man i øvrigt vil bruge den tid, som forslagets gennemførelse vil give, til at udarbejde et nyt og bedre byrdefordelingsforslag. Det fremgår klart, at det er det, der er meningen.

Det har været fremhævet bl. a. af mig, at de økonomiske uligheder i hovedstadsområdet er særlig grelle, og jeg vil fastholde, at en hovedstadsordning, der ikke udligner disse forskelle, anstændigvis ikke bør godkendes af regering og folketing. I parentes bemærket tror jeg ikke, at det forslag, der nu er fremsat om økonomisk udligning i